

NURİYE ÇELEĞEN

AŞK-I
SÜKUN

Her Kadın Hacer'dir

SIRR-I EVVEL

Âlem, henüz sırrın aşikâr olmamış hazinesindeydi. Kenz-i mahfinin* görünme seyri, yokluğun örtüsünü kaldırdı. Kenzin açılımı, sırrın paylaşımıydı. Sır, mahremiyetti, gizli tutmuştu kendini.

Gizli hazine, ezel sırrını sıyırmayı, sır örtüsünü aralamayı, mahremiyet peçesini indirmeyi, giz perdelerini binbir sır dolu hazine ile açmayı istedi. İstedi ki bilinsin; istedi ki görülsün.

Mahremiyet “Elif... Lâm... Mim...” dedi ve mahremiyetini ele verdi. Sır açığa çıkmıştı. Kenz binbir kapı ile açtı kendini. Sırlar aktı her kapıdan sır sır...

Her sır, sırrını söyledi:

“Elif... Lâm... Mim...”

Her kapıdan binbir yol ile giriş başladı. Her yol başında da bir kılavuz vardı.

Kenz sırrını zahir etti harf harf:

“Elif..

Lâm...

Mim...”

“Mim” sırrın dışı vuran yansımasıydı.

“Lâm” sırra aracı olan mekândı.

* Tasavvufta “Kenz-i Mahfi” (gizli hazine) diye bilinen hadis-i kudsîde Rabbimiz buyuruyor: “Ben gizli bir hazine idim. Bilinmeye muhabbet ettim, bilineyim diye mahlûkatı yarattım.” Süyûtî

“Elif” sırrın sahibi...

Mim, dışa alev alev döküldü, adına “aşk” dendi.

Lâm, kendine bir mekân aradı, aşka aracılığını yapacağı bir yer. Ondan haberleri, ona muştulayacağı; adı mekân, ama kendi “lâmekân” olan bir yer. Lâm aracılığa en uygun yeri kalpte buldu.

Elif, “O”ydu. Aşkın çılgın tutkusu, birlik...

Lâm aracıydı, Elif ile Mim’in arasında.

Kenz mahremiyetini en mahrem ile paylaştı.

Kalp, mahremiyet ile sırrın, gizlilik ile bilinmezliğin, tutku ile aşkın çözülmez meydanı oldu.

Her şey bu serüvenle başladı. Kalbin sanılan ve aşk olarak anlaşılan sırrın, binbir sır dolu bilinme öyküsü, başkasında görünme seyri.

Ve böylece sırda, Mim’li bir yolculuk başladı her dem.

Adım adım.

Sükûnla...

Birinci Bölüm

Aşkın Adımları

Bekleyiş...

Nil kabına sığmıyordu o yıl. Sarayın surlarına geldiğinde sanki daha da kabarıyor, kahırlı tokatlarla kalın taş duvarlara vuruyordu. Korkuyla Nil'in öfkeli sularına baktım.

Ah Nil! Benim için başkasın. Sanki bir şeyler getirecek, bir şeyler vereceksin sanıyorum; oysa hep birilerimizi alıp gidiyorsun. Şimdi bu aldığın kaçınıcı masum olacak?

Korkunun gücü ne de yamanmış! Yere çivilendim. Saray baş muhafızının:

“Taraçada toplanın!” emriyle koştum. Alina getirildi yaka paça. Birkaç aydır Firavn'ın hizmetinde çalışıyordu. Onu eğlendirmek için elinden geleni yapıyordu. Ne olmuştu acaba? Firavn'a ne yapabilirdi ki bu toy kız?

Alina, Firavn'ın odasından kovulduğunda ne yapılacağını çok iyi bilen baş muhafız, önce kızın ağzını kapamıştı. Zulüm, kelimelere dökülmemeliydi. Zaten tüm zalimler önce kelama yasak koyardı. Kelamın gücü büyüktü. Kelamdı, yokluğun elini varlığa tutturana.

Alina'nın Nil renkli gözlerine baktım. Korku ve nefret bir çift gözde ancak bu kadar birleşebilirdi. Sükûtun çılgınlıklarıyla irkildim:

“Daha çok gencim, yaşamak istiyorum,” diyen masum gözlerin griye çalan tonunda boğuldum. Nil'in hırçın dalgaları vurmıştu korku birikmiş gözlerine.

Korku bir karanlık gibi çöktü içime. Ürperdim...

Muhafız, mızrağıyla dokundu kızın sırtına. Kan önce Alina'nın mızrakla parçalanan narçiçeği renkli elbisesine bulaştı, sonra düz bir çizgi halinde aktı. Doğruluktu bu. Genç bedeninin kanı önce taş zemine, sonra kanayan yüreklere düştü narçiçeği renginde.

Alina, baş muhafızın elleri arasında balkon kenarına yaklaştıkça çarpınan bir kuş gibi çevikleşiyor, baş muhafızın ölüm kokan ellerinden kaçıp havalanmak, kanat çırpıp uçmak istiyordu. Hepimiz donmuştuk. Mazlum ile zalimin mücadelesini seyrediyorduk. Nefret ettiğimizle merhamet ettiğimiz, hiç bu kadar yan yana olmamıştı. Korku herkesi lal etmişti. Korkunun sırrıydı, önce dile vururdu. İlk kez korkunun nasıl bir şey olduğunu anladım. Düşündüm zulüm mü korkuturdu, zalimin silueti mi? Ayırt edemedim. Korkuyordum işte. Bir çaresizin masum çırpınışları, yüreğimi amansız bir korkunun pençesiyle tırmalıyordu.

Kelamın susturulduğu yerde sessizlik dil olmuştu hepimize. Kimsenin konuşmaya ya da gözlerinden yaş akıtmaya cesareti yoktu. Ağlamak, "Bunu kabul etmiyorum," demekti. Ağlamak, haksızlığa başkaldırıydı. Zulüm, gözyaşlarına samyeli olup esti. Gözpinarları kurudu.

Nil, hırçın bir kükreyişin esintisi ile kabardı. Kalpler zavallı bir masumun kahr dolu çırpınışlarıyla için için kanadı.

Vakit ikindiye indi. Güneş ayrılık rengindeydi.

Kan, Alina'nın sırtından akmaya devam ediyordu. Baş muhafız kana bulanmış saçları hoyratça tuttu. Alina'nın savrulan siyah saçları körpe bedeninde tutuşmak isteyen umutları gibiydi.

Nil huysuzlaştı...

Baş muhafız daha da çok kızdı:

"Bakın!" dedi, tek eliyle tuttuğu naif bedeni göstererek:

"Bakın da böyle olmayın! Efendimizi üzenin sonu işte böyle olur."

Taraçanın kenarına iyice yaklaştı. Taraça oldukça yüksek, Nil oldukça derindi. Korku, seyirci bedenleri medet umarcasına birbirine yaklaştırdı. Gözler görmemek için kapandı. Baş muhafız kükredi:

“Bakın!”

Acıyla bekleşen kadınların gözleri korkunun soğuk titremesiyle açıldı. Sararmış yüzlere ölümün solgun rengi vurdu.

Baş muhafızın pek çok kez kana bulanmış kaba ve sert elleri, bir mengene gibi kavradı kızın gülfidanı gibi ince bedenini.

Zaman aktı. Güneş sessizce aktı...

Acı bir sükût dilimde çırpındı.

Sona gelinmişti. Korku, gözlerden taş zemine düştü. Yürekler kor oldu. Merhamet sineleri yaktı tutuşturdu. Şefkatten soyunmuş bir baş muhafız, bir genç bedeni tüm umutlarıyla taraçanın kenarından aşağı bıraktı. Önce saçları, sonra narçiçeği renkli elbisesi havalandı rüzgârda. Nil'in serin suları körpe bir bedeni daha kucakladı. Nil, Alina'ya kefen mi odu, gelinlik mi? Bilemedim.

Vakit, sessizce yüreğimde ağladı...

Güneş, ölümün sarısıyla yansıdı ufka. Gözlerim, ümit bahşedecek diye beklediğim Nil'in, hep kucaklayan, hep alıp götüren sularında takılı kaldı.

Gün akşama baş koydu. Etrafta korku, havada narçiçeği renginde bir kızılık vardı.

Muhbir

“Kaf” ve “nun” yokluğun varlığa tutunacağı haberini etrafa saldığında, her şey bu haberin sevinciyle kımıldamıştı. Varlığın ilk haberi, hayatı her daim haberle çalkalanır kılmıştı. Hayattaki serencam, hep bir haberin koşuşturması değil miydi? Kırılan ışıklar, gecenin haberini gündüzün koynuna atarken şafağın başına sardığı kızıllık, gündüzün haberini gecenin karanlığına fısıldardı. Patlayan çiçekler, ağacın meyveye duracağı haberini baharın toy büyüüne muştularken, sararan yapraklar sona geldiği haberini baharın içine bir kor gibi atardı.

Haber, hep birilerine ulaşmak telaşındaydı; gizliliği sevmez, saklanmayı hiç istemezdi.

Haber hızlıydı. Tez gider, çabuk ulaşırdı. Bir yerde, bir mekânda, bir kulakta kalmaz, bir gönle hiç sığmaz, kuş gibi kanat çırpardı oradan oraya.

Haber akıcıydı, su gibiydi, anlatıldıkça çoşardı, yolunu kesmek zordu onun. Bu haberde de tüm haberlerin tılsımı vardı. Günlerce akıp durdu mahalleden mahalleye. Uğramadığı bir ev bırakmadı. Ulaştığı her yerde kelamını kulaklara, merakını yüreklere bıraktı. Sır ortalığa düştü. Uzun bir bekleyişin sevinci sardı, haberi alanları.

Haberin ayağı tezdin hani, ulaşır ya tüm kapılara; Sâre'nin kulağına da ulaştı haber kuşunun çırpınan titrek kanadı. Sâre titredi bu haberden. Yüreğine kor gibi ince bir sızı indi.

Korktuğu haberin yankısıyla sarsıldı. Çaresizce bakındı. Üzüntü yüreğinden önce boğazında yer tuttu. Kadınlık duyguları bir anda depreşti. Oysa beni eşine kendisi vermişti. Kıskanmamış mıydı? Kıskanmamak mümkün değildi elbette. Kıskançlık kadınlığın zaafı diye bilinirdi. Belki gerçekten de öyleydi. Kadın, eşini sevdiği kadar kıskanır derlerdi. Böyle öğretmişlerdi şimdiye kadar.

Sâre can dostu, sevgilisi İbrahim'i benimle paylaşırken elbette bu duyguları hissetmişti. Sevgiyi pay ederken, bölünmüşlüğün hüznünü çok acı yaşamıştı. Fakat şimdi bambaşka bir haberdı bu.

Demek?

Yüzlerce bilinmez soru dimağına dizildi. İçine bir kahrın ağırlığı, bir kaybedişin buruk hüznü düştü.

Kendisinin istediğı, bir türlü ulaşamadığı şey gerçekleşmişti ha?

Şimdiye dek dillendirmediğı pek çok kelime döküldü kelim dünyasına. Meğer ne çok sıfatlar varmış belleğinde benim adıma. Hepsi birden söze dizilmek için üşüştü dimağına, sonra tek tek savruldu söz harmanına:

“Köle kadın. Laf bilmez kadın.”

“Demek öyleymiş ha!”

(...)

Düşünceleri amansız bir yılgınlığın sarsıntısıyla kıvrandı.

Demek Hacer, ana oluyordu!

Düşünmek istemedi.

Kendi istediğı bir şeydi bu.

Beni, İbrahim'ine çocuk doğursun diye vermişti. Hizmetçisi olduğum için, hiçbir zaman onun gibi evin hanımı olamayacağımı sanmıştı. Şimdi ne olmuştu peki?

Bir şeyi unutmuştu galiba. Kadınlığı pay ederken, analığı pay etmenin ne kadar yaman olacağını.

Bezgin hayalleri bebeğin küçük bedenine aktı. Bir bebek! Yıllardır Rabbine dua dua dökülüp dilendiği analığın şefkat parçacığı. Rahmetin kundağa dürülmüş hali. Ana ile babanın yürek birliği, evliliğin görünürlük ışığı, yuvanın sıcaklığı, evin şenliği olan bir bebek...

Ruhu, bir yavru ile ısıtamadığı yuvasının soğuk yansımalarıyla üşüdü. Bu tatsız haber, düşünce imbiklerinde zihninin en ücra köşelerine kadar durmaksızın aktı.

“Hacer, ana olacak!”

Analığı pay edemedi.

Sâre'nin beyaz yüzü kıskançlığın alevleriyle kızardı. Kahırlı bakışları, İbrahim'in yüzünde umutsuzca gezindi. Sayısız sorunun endişe dolu fırtınası zihninde esip durdu:

“Onu benden daha mı çok sevecek? Artık o, çocuğunun anası olacak. Aralarındaki bağ daha da kuvvetlenecek.”

Sâre düşündükçe titredi. Oturduğu yerde kıpırdadı. Yaslandığı ağacın iri gövdesine dayadı başını, boğulan bir insanın kendisini karaya atması gibi geçmişine sığındı. Haberin soğuk esintisinden, mazinin sıcak günlerine kaçtı. Mazi, vefalı bir dost gibiydi, kendine çekerdi insanı. İstikbal, ötelere baktırırdı. Maziye kaçmak insanı dinlendirirken, istikbal dalgalı bir denizde yüzmek gibi yorar, hırpalardı. Mazi hatıralara, istikbal hayallere taşırdı insanı.

Hatıralarda yaşlı anacığını bulmaya çalıştı. Eteklerinden tutmak, yılların yorduğu bedenini dizlerine koyup dertlerini sayıp dökmek, ana olmak için, bir yavrunun eteklerine tutunması için çektiği acıları, ana olamamanın yüreğindeki buruk hüznünü, bir çocuğu sarmayışın şefkatine düşen korunu, bir yavrudan ırak olmanın insana verdiği garip yalnızlığı bir bir anlatmak istiyordu. Silinmiş hatıralar fazla renk vermedi. Yorgun hatıralara tutunamadı. Umutları gibi kolları da döküldü.

Büyük bir burukluğun çengeline asılan duyguları ileriye yönelik bir hayalin bezgin söyleyişiyse mırıldandı:

“Hacer, analığa tutunacak.”

“Sevgiyi kundak yapacak.”

“Kolları dolacak.”

“Sinesi şefkatle coşacak.”

“Merhameti bir yavruyu sarmalayacak.”

“İbrahim’e:

‘İşte yavrun!’ diyecek. Kim bilir, bir de oğlan olursa...

Bir yavru...

‘Anne!’ diye eteklerine tutunacak. Arkasından koşacak. Ya bir de babası İbrahim’e benzerse?’

Sâre beni dalları meyveye durmuş, bereketli ağaçlara benzetti. Kendisini kurak toprak gibi hissetti. Verimsizlik içini sızlattı. Düşüncelere dayanamadı.

Gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü. Kimseye göstermek istemedi, hızlıca sildi ruhunu dışarı sürükleyen küçük damlaları. Ellere düşen küçük şırıltıları diğer elinin tersiyle tokatlar gibi giderdi. Dualara tutundu.

Kahırla bakındı etrafına. Şefkatli İbrahim karşısında oturuyordu. Düşündüklerini kimse fark etsin istemedi. Duygularını topladı dört bir yandan, bohçaladı sır dünyasında.

Oturduğu yerden doğruldu, asırların yükünü hissettiği adımlarını sürükleyerek içeri girdi. Umutlar bitince mi dizler tutmaz olurdu? Düşünmek istemedi.

Etrafına bakındı. Gün akşama eğilmişti. Akşam, analığın garip hüznünü kuşanmıştı...

Kaçış

Son günlerde halim havayı andırıyordu. Değişken, akıcı. Bir pervanenin ucuna takılmış gibiydim. Bebek değıştikçe, beni de peşi sıra çekiyordu. Kendimi bebeğin eteklerine tutunmuş gibi hissediyordum.

Günler akıyor, haftalar peş peşe sürükleniyordu.

Bebek her geçen gün bende kendini aşikâr ederken Sâre de duygularını belli ediyordu. Beni sürekli eleştiriyor, köle olduğumu hatırlatıyordu. Karşıt bir cephe oluşturmuştu.

Emir veriyordu.

Hakaret ediyordu.

Kovuyordu.

Sessizlik hal olmuştu bana.

Üzerime bir sekîne inmişti.

Sustum...

Asırlar hakkımda dil olacak kadar sustum. Bağırmı sakladığım bebeğin masumiyeti kadar sustum. İbrahim'i incitmemek, onun şefkat dolu yüreğini iki kadının arasında hırpalamamak için tüm kelimeleri içimde saklayıp sustum.

Ehl-i kemalin, kemali, sükûtta bulduklarını bilerek sustum.

Ben sustukça Sâre'nin duyguları dile gelip söz oluyordu:

“Köle kadın! Kara kadın!”

Doğum zamanı yaklaşmaktaydı. Sâre'nin ağırlığı daha da artmıştı. O ne kadar yaşlıysa, ben de o kadar gençtim. Genç ruhum, Sâre'nin acımasız hırpalamalarına artık tahammül edemiyordu.

Sâre çok huzursuz, İbrahim ise üzgündü. İbrahim merhametli bir eşti. İki eşin arasında çaresizliği yaşıyordu. Onun da yapacak fazla bir şeyi yoktu. İkimize de şefkat yüklü, sevgi doluydu. İkimizi de kırmıyor, incitmiyordu.

Kendi üzüntüm bir yana, İbrahim'in üzülmesi beni daha çok üzüyordu. Bir çare arıyordum. Hem İbrahim'i, hem Sâre'yi rahatlatmak bir çare. Hamileliğin verdiği hassas ve duygusal hal, bir çıkış yolu gösterdi. Başka çare de görünmüyor gibiydi.

Günlerdir düşünmekteyim. Doğru muydu kararım? Nasıl yapacaktım? Kararı vermek kolaydı, ama uygulamak hiç de öyle değildi. Nefsim:

“Haydi,” dedi. İçimden birkaç endişe dalgası gelip geçti. İbrahim düştü kırık yüreğime. Üzülür müydü acaba? İçimden başka bir duygum İbrahim'e akan hislerime geçit vermedi.

“Yok,” dedi. “Yok, kararından vazgeçme!”

“Ne zaman?” dedi içimden bir başka ses. Nefsim acele ediyordu:

“Yarın, hemen, en kısa zamanda.”

Gün sabaha erdi, gece mahmurluğunu şafağın kızıl eliyle ovuşturmaya durdu. Herkesten önce uyandım. Sabahın erken suları ılık bir sıcaklıkla tenime vurdu. Gökyüzü şen ve berraktı. Hayat kıpırdamaya, etraf canlanmaya başlamıştı. Havada uçan birkaç kuşu izledim. Bir müddet mutlu bir ruh haletinde etrafıma bakındım. Biliyordum, bu hal uzun sürmeyecekti. Sâre çok geçmeden uyanacak, yine aynı şeyler başlayacaktı:

* Bu konu hakkında incelediğimiz pek çok kaynak Hz. Hacer validemizin siyahı olduğunu belirtmektedir. Biz de bu bilgiyi esas aldık.

“Git,” diyecekti. “Git! Bebeğini doğurmadan git buralardan. Seni de, bebeğini de istemiyorum.”

Bir yerde istenmemek ne kadar zordu. Nefsim git diyordu, kalbim İbrahim’e akıyor, biraz daha sabır diyordu. Sabrım vardı. Gitmek isteğim sabırsızlıktan değil çare arayışındandı.

Verdiğim kararı uygulamanın zorluğu ile kıpırdadım. Acaba yarın mı diye düşündüm. En iyisi hemen gitmekti. Korkuyordum. Endişeliydim. İlk defa kendi kendime bir şey yapmanın zorluğunu yaşıyordum.

Çaresizlik içime oturdu. Tekrar, başka ne yapabilirim diye düşündüm. Başka çıkar yol gözükmüyordu. Belki biraz buralardan uzaklaşırsam Sâre’nin kızgınlığı geçerdi. Belki de acırdı. Bir müddet için gitmeliydim. Adımlarım gitmek ile kalmak arasında mütereddit bekledi. İlk adımın acılığı yüreğimi kanattı. Sonrası geldi.

Gittim...

Gitmek miydi bu, yoksa hakaretlerden, tepkilerden kaçmak mıydı? İkincisi daha doğruyd.

Hacer’in pek çok anlamı var. Birinci anlamı kaçış demektir. Hicretti. Gitmekti. Yoldu. İsim yazgıya yansırımı, öyle de oldu.

Gidecek bir yerim, sığınacak bir kimsem, kapısını tıklatacak bir yakınım yoktu. Gitme kararından daha zordu şimdi yaşadığım. Nereye gidecektim? Kimsesizlik ilk kez yüreğime yalnızlık yeliyle vurdu. Gariplik içime kor olup düştü. Avare dolaştım. Çöl mü, kimsesizlik mi dilimi damağımı kavurdu bilemedim.

Şûr yoluna vardım. Yorgunluk ayaklarımda, kimsesizlik kalbimde, susuzluk dilimde kendini aşikâr etti. Çaresizdim. Yapabildiğim tek şey gözlerimden akıtılabildiğim damlacıklardı. Sâre kızdıka da hep bunu yapıyordum. Ferahlıyordum. Sanki içimdeki dertleri ellerinden tutup bu masum damlacıklarla kapı dışarı ediyordum. Baktım, ne kadar da ağlamışım. Gözlerimin yanmasından çok nefesim çıkmakta zorlanıyordu. Hıçkırıklar boğazımda bir müd-

det takılı kaldı. Umudun bittiği yerde acı da, gözyaşı da bitirmiş. Öyle oldu. Çaresizce bakındım. Her yer bomboştu. Kalbim dua yüklüydü. İçimde ahlarla incinmiş yürek fırtınaları esiyordu.

Bakışlarım bir pınara takıldı. Heyecanlandım. Susuzluk içimde bu denli yangınken bir pınar! Ferahlamanın ilk işareti gibi geldi. Allah'tan ilk teselli gibi algıladım. Su hayata bir teselliydi. Ayaklarım ihtiyarsız koştu pınara doğru. Su ile ruhum birleşti. Doyasıya içtim. Kuruyan ellerimi, hüznle gerilen yüzümü suyun yumuşatan büyüüne bıraktım. Gözlerimdeki yangının alevi, yüreğimdeki ateşin kuru serinledi. İçimdeki kıpırtılar durdu.

Rahatladım.

Pınarın başında oturdum. Pınarın yanındaki ağacın gölgesi ruhuma değdi. Suyun şırıltısı kalbime bir dost sesi gibi aktı. Suyun dostluk yanı vardı. Firavn'ın sarayında iken de Nil benim için uzun ve büyük bir dost eliydi. Ne zaman sıkılsam Nil'e bakardım, onun serin, kucaklayan sularının büyüleyici akıntısına kaptırırdım kendimi. Suyun yumuşak sinesinde, hayat veren tılsımında, hayata tutunacak umudu hissederdim. Su tılsımdı benim için. Bu pınar da, yorgun bedenime, umudunu kaybetmiş ruhuma, hayata karşı ümit işaretini verdi. Cismim gibi ruhum da serinledi, yumuşadı.

Suyun toprağa kul köle olup onun eteklerinde sürünmesine, sürünürken de rahmet olan sabrına takılıp kaldım. Ansızın karşımda biri beliriverdi. İrkildim. Garipti. Gelişini nasıl da fark etmemiştim. Hem de bir anda nereden, nasıl gelmişti? Daha biraz önce buralarda kimsecikler yoktu. Yabancıya korkuyla baktım.

Suyun sesiyle ferahlayan ürkek yüreğimi korkunun soğuk esintisi kuşattı. Korku önce yüreğime vurdu, sonra gözlerime aktı. Korku birikmiş gözlerim çaresizliğin, kadın olmayı zor kılan zayıflığın endişesiyle bakındı. Korunmanın, medet uman sakınmasıyla oturduğum yerde büzüldüm. Kalam korkudan nasibini aldı.

Yabancı'nın her hali emniyet telkin ediyordu. Ağırbaşlı, ciddiye. Korkum gitti. Tuhaftı. Bir an önce korktuğu birisine, bir an sonra nasıl bu denli emniyet hissedebilirdi insan. İçimdeki duygu değişimini bilemedim. Kalbim manevî bir saygının haşyetiyle doldu.

Yabancı, gönlümü rahatlatan, içimdeki tüm sıkıntıları gideren bir kelamla müjdeledi:

“Evine dön ve çocuğunu doğur! Doğacak çocuğunun ismi İsmail'dir. Allah senin çektiğin acı ve cefaları gördü, şikâyetlerini işitti. Sen ve oğlun buralardan gidecek yabancı yerlere yerleşeceksiniz.”

Kimdi bu? Nereden biliyordu benim acılarımı, yaşadıklarımı? Beni teselli eden bu kişiyi merak ettim. Heyecandan titreyen sesimle sordum:

“Sen kimsin?”

“Ben Allah'ın gönderdiği meleğim.”

Gelişi gibi gidişi de ansızın oldu. Bir anda kayboldu. Etrafta yalnız bıraktığı manevî rüzgârın tatlı bir rayıhası kaldı.

Müjdeyi almıştım.

Sâre'den uzaklaşacaktım ha!

Demek bu acılar bitecekti.

Hayretten açılan gözlerim suya düştü.

Pınar akıyordu...

Müjdeyi su başında almıştım. Su azizdi. Doğacak yavru su gibi aziz olacaktı.

Su gibi evime aktım.

İçim rahat ve huzur doluydu.

Eve dönerken artık Sâre'yi düşünmüyordum.

(...)

* Hz. Cebrail ile Hz. Hacer'in karşılaştığı bu kuyuya “Bi'r-i Men Yaranı” (Beni gören varlığın kuyusu) dendi. Bu kuyunun Bared ve Kadeş arasında olduğu söylenir.